

copsà al vol aquest diàlech, escap-
pat d'un grupu de senyoretas ele-
gants:

—¡Ay! No ho sab pas, Adela?

—Què passa, Irma?

—Tenim de vehí al segon pis
lo poeta Rodergas.

—Qu'es aquí?

—¡Ay, ay! no ho sabia que ha-
gués arribat?...

En aquest punt, lo fresseig de
cadires li feu perdre lo fil de la
conversa. Li tocà estar entre dos
coneguts i's va distreure força.

ANTON BUSQUETS I PUNSET

El cant de la caça

Parodia de «El cant de la Raça»

*Ja son prop de les quatre
i el dia es va acostant:
els habitants tots dormen;
mil llebres vaig somniant.*

*M'apropo a la finestra
i el bosc vaig contemplant;
ja'm sembla que m'hi trovo
amb els conills lluitant.*

*Pim, pam, pim, pam,
somniao una casçera espatarrant.*

*Segueixo una muntanya
de pins plena al voltant;
conills, perdius i llebres
de por van tremolant.*

*Tres ocellots s'aixequen
que enlaire van volant,
apunto l'escopeta,
els tres van ressonant:*

*pim! pam! pim! pam!
i a terra un pardalet cau plé d'es-*
[pant

*El sol la terra escalfa,
la cosa es va animant;
caçaires, vinga l'arma
que un bulto's va acostant!*

*—Es una bona peça—
tot-hom va murmurant;
engeguen tots a l'hora
plens d'entusiasme gran:*

*pim!! pam!! pim!! pam!!
i es una rata com un elefant!*

*El cel gris va tornant-se
ja el bosc anèm deixant;
muller i sogra, a casa*

m'están a mi esperant.

*Al veurem sense caça
sos punys van aixecant;
les dones, com lleones
a sobre meu s'hi fan.*

*Pim!!! pam!!! pim!!! pam!!!
Avui encare'ls ossos mal me fan.*

JOSEP ASMARATS

Plè de lluna

Mentre neixia el bell astre
revel-lador de la nit,
t'he vist passejar pel claustre
amb el seny i l'esperit
propis de l'ànima pura,
amorada de fervor
i amb l'hàbit, de qual albura,
penyora n'és ton amor.
Vers a Orient, l'orífama
del sol anava minvant
amb la sorprenenta gama
del seu iris imposant
L'alta campana sonora
sodolla amb amb la seva veu
al cor que, frissós enyora
la pau del que com tu, creu.
De la celstia, l'imperi,
enllà s'anava extenent
en les boires del mister
que envolten aqueix convent.
Amunt de l'alta teulada,
com una hostia expendint fè
i al bell mig de la estelada,
la lluna es veu fent el plè.

SALVADOR BORRUT SOLER

L'escala de la vida

Molt cansada de pujar
n'és l'escala de la vida!
Es un graó cada pena,
és un replà cada ditxa!
Ai, que los graons abunden!
A quants pocs replans s'arriba!
Comença la Primavera,
primavera de la vida.
Cada graó una caiguda,
que dèbil l'home els camina.
La innocència, és el replà
d'aquesta edat de la vida.
Ja passa la primavera,
i l'estiu ja ve seguint-la.
Cada graó és un fatig
perquè al replà no s'arriba.
La il·lusió, n'és el replà

d'aquesta edat de la vida.
Ja aquesta edat és passada;
la tardor que ve s'ovira.
Cada graó és un desig
que té a la vida intranquil·la,
i l'amor és el replà
d'aquesta edat de la vida.
Fuig la tardor, ve l'hivern.
Pujant l'escala, es rellisca.
Cada graó un desengany,
fins que a n'el replà s'arriba.
La mort, replà de l'ivern!
L'últim replà de la vida!

CONRAT ROURE

HIMNE DEL CLAU (1)

Música de «Els Tres Tambors»

*Portem tombaga al dit
a cops de mall forjada
i el qui no li durà
no li darem entrada.
Clau, clau i reclau
no li darem entrada.
Salut i bon humor
aquest anell presenta
i qui el porti tindrà
un talismà d'empenta.
Clau, clau i reclau,
un talismà d'empenta
Que si el torçar un clau
ens és feina agradosa
penseu el que ferem
amb el que ens faci nosa.
Clau, clau i reclau
amb el que'n faci nosa.*

J. XIMENO PLANAS

(1) Record d'un estiu en que'l jovent de
la colonia adoptà com ensenya un anell
format d'un clau de ferredura.

Lluhernas

Diu que a ciutat m'hi moriria,
cap a montanya m'han portat,
perque retrovi l'alegria
que so perduda en la ciutat.
Metjes molts sabis, a la mare-
igual pronóstich l'hi han fet:
—¡Ben lluny, ben lluny, es
[temps, encare,
si no, s'ens mor l'invern aquet!
¡Ja sóch a fora! ¡sóch a fora!
tresco pels boscos ab delit,
soch dalt del món arràn d'au-
[rora,
vora la llar quant se fa nit.